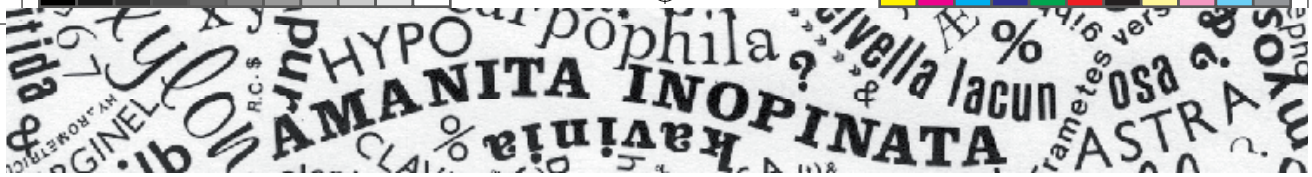

DIJKPERIKELEN

Om het aangename met het nuttige te verenigen, was ik op een mooie middag in november gestopt bij de Flevodijk vlak na de Ketelbrug. Ik had beloofd om bij een presentatie te zijn van een boek dat een vriend had geschreven over het uit het water verrezen stadsdeel IJburg. Maar nu eerst even lekker paddenstoelen zoeken op deze dijk waar ik al dertig jaar regelmatig langs rijdt als onderdeel van het traject Vledderveen-Amsterdam. Een maand eerder had ik op een ander stuk van deze dijk de Spitse wasplaat (Hygrocybe subglobispora) gevonden en ik was nieuwsgierig of het deel bij de Ketelbrug ook dit soort verrassingen in petto had. Omdat ik eerst wilde kijken of er eigenlijk wel iets stond, zette ik de auto in de berm met het idee binnen vijf minuten terug te zijn. Maar u weet hoe dat gaat. Toen ik me na twintig minuten omdraaide zag ik in de verte twee agenten. Ik kreeg een boete en een preek, maar vriendelijk van toon, mede door hun geamuseerde blik op mijn verzameldoosje. Ook kreeg ik aanwijzingen hoe ik via een B-weg onder de Ketelbrug kon rijden en mijn auto op het geasfalteerde dijktalud kon parkeren. Ik had nog een uur en reed hard onder de brug door, maar zag nog wel vanuit mijn ooghoeken een slagboom. Die stond open omdat een stel arbeiders aan het werk waren aan de brug. Geen probleem, dacht ik, want ik zou toch voor vier uur terug zijn. Dat was ook zo. De dijk stond vol met Brede aardtongen, maar zelfs aardtongen gaan na een tijdje vervelen. Om tien voor vier reed ik weer de brug onderdoor. Waar ik geen rekening mee had gehouden was de bedenkelijke arbeidsmoraal van deze arbeiders. Ze waren namelijk al naar huis en de slagboom was dicht. Alsof een zwarte wolk over mij neerdaalde. Aan weerszijden van de slagboom lagen grote betonblokken. Ik kon geen kant uit. Tenzij ... Te voet verkende ik de dijk, ter plekke 20 meter schuin omhoog, met bijna halverwege even een iets vlakker stuk. Zou ik het wagen? Vol gas reed ik schuin omhoog, maar schrok zo erg van hoe scheef de auto lag, dat ik het gas losliet en achteruit weer terug hobbelde naar de weg. Het leek een wonder dat de auto niet was omgeslagen. Maar nadat ik hersteld was van de schrik, waagde ik toch een nieuwe poging. Nu raakte ik op een deel van de dijk waar het gras schaars was en ik slipte in de klei. Opnieuw moest ik me machteloos terug laten vallen. Van de enig mogelijke route had ik inmiddels al veel stukgereden, meer dan één poging zat er niet in. Eerst ben ik nog naar het kantoortje van de brugwachter gelopen. Daar hing een papier wat te doen in geval van nood. Geen idee of mijn situatie daaronder viel. En als dat al zo was, zou het zeker heel lang gaan duren. Te lang om op tijd op de receptie te zijn. Op zich geen ramp, maar ik kon al lang niet meer helder denken. Ik móést hier weg en besloot om nog een wanhoopspoging te wagen. Met bonzend hart drukte ik het gaspedaal in en reed gierend en slippend omhoog. Ik hing zo scheef dat ik niet naar links durfde te kijken. Wel wist ik op het laatste moment nog een betonblok te ontwijken, terwijl de graskluiten om me heen spoten. Het was een wonder dat ik de laatste meters haalde, want de auto slipte als een gek. Maar toch stond ik opeens op het tien meter hoger gelegen, vlakkere talud-deel van de dijk. Ik had het gehaald. Mijn hart ging zo te keer dat ik eerst een paar minuten rustig moest blijven zitten om tot bedaren te komen. Daarna ben ik zo kalm mogelijk de dijk weer afgegaan en richting Amsterdam gereden. Ik kwam mooi op tijd voor de receptie. Niemand die er van opkeek.

door Rob Chrispijn

Coolia 56(2) Column p .indd 58 3-3-2013 0:37:41